

OTTO HEINRICH WARBURG

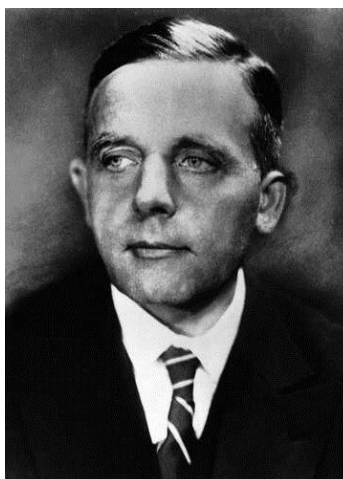
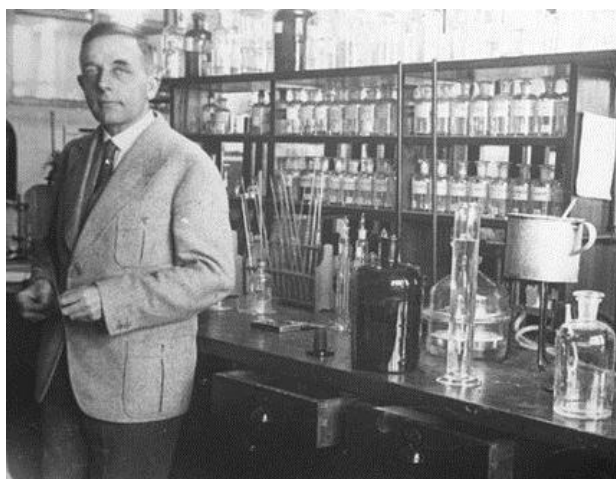
Nobel prisvinner for oppdagelse av natur og virkemåtene til luftveisenzymet i 1931. Han oppdaget tidlig i forrige århundre at normale celler som får for lite oksygen, begynner å bruke mer glukose, slik at melkesyre hoper seg opp i kroppen (miljøet ble surt). Første betingelse for å motvirke kreft er følgelig å tilføre cellene nok oksygen.

Otto Warburgs oppsiktsvekkende enkle forklaring på kreft blir av flere årsaker ikke godtatt av konvensjonelle kreftforskere flest. Årsakene er blant annet følgende: For det første kjenner svært få til den. Warburg startet sitt arbeid lenge før 2. verdenskrig og publiserte fagartikler på tysk. Etter krigen var tysk forskning og språk kommet i miskreditt, mens USA og engelsk språk ble dominerende innen forskning.

Warburgs krefteori

Celler som får for lite oksygen, øker bruken av glukose (sukker) i det ikke oksygenkrevende (anaerobe) stoffskiftet, dvs. i det som kalles glykolysen. Sluttproduktet her er pyrodruesyre, som hoper seg opp slik at det blir for mye til at alt kan nyttiggjøres i mitokondriene, hvor det oksygenkrevende (aerobe) stoffskiftet skjer. Hvis det blir for stort overskudd av pyrodruesyre, omdannes det til melkesyre, noe vi kjenner som muskelstivhet ved hardt arbeid. Melkesyre kan transporteres med blodet til leveren, som kan omdanne det til glukose som deretter sendes tilbake til cellene. De fleste cellene i kroppen omdanner pyrodruesyre og sluttproduktet av nedbrutte fettsyrer (molekyler med to karbonatomer) til acetylkoenzym A, som avgir to og to karbonmolekyler til sitronsyre i mitokondriene. Her inne overtar det oksygenkrevende stoffskiftet, som gir mye mer energi i form av ATP (adenosin trifosfat) enn glykolysen (= nedbrytning av glukose). Hvis mitokondriene ikke får tilført nok oksygen til å omdanne sluttproduktet fra glykolysen og tokarbonmolekyler fra fettnedbrytning (de brytes ned i såkalt betaoksidasjon) og danne ATP, får "vertscellen" for lite energi (se faktaramme). Hvis oksygenmangelen er større enn et visst nivå og vedvarer lenge nok, begynner cellen med lovmessighet å dele seg ukontrollert – den er da blitt omdannet til en kreftcelle. Kreftceller trenger tilgang på sukker for å vokse, og de vokser raskere om de påvirkes av insulin. Dette er forklaringen på at et kosthold med mye lett absorberbare karbohydrater (sukker) bidrar til kreft og at diabetespasienter har overhyppighet av flere kreftformer.

<http://www.matoqhelse.no/helse/2008/03/26/kreftqaaten-er-loest!---glemt-kunnskap-gir-svaret.aspx>

HENRI COANDA

Nobel pris vinner for Fluid Dynamics (*strømningsteknikk*). På 1930 tallet reiste Henri til Hunza folket i Himalaya for å undersøke om vannet deres hadde en unik kjemi som ga livgivende helseeffekter til folket. Vannet var annerledes i både egenskaper og struktur. Når vannets temperatur ble nedsatt fikk det en snø krystallisert form. Vannet viste også en struktur som er tilnærmet lik menneskets vene-struktur og plantenes vaskuløsstruktur - den naturlige, biologiske måten for transport av væsker. Vannet hadde en annen molekylær struktur, høy alkalitet, negativ Redox-potensiale, aktive hydrogen og en høy mineral konsentrasjon. Henri Coanda pensjonerte seg i en alder av 78 år og ga sin forskning videre til Patrick Flanagan som fortsatte studiene. Han studerte 5 spredte regioner i verden hvor mennesker levde til de ble 120-150 år gamle. Deres dietter varierte, men vannet var det samme. Vannet kom fra smeltet isbreer. Vannet hadde samme egenskaper som vannet som omringer våres celler i kroppen.

Ved forsøk på å gjenskape Hunza vannet undersøkte Japanske forskere russisk elektrolyseteknologi. De fant ut at elektrisitet kunne bli brukt for å rekonstruere strukturen i vannet, som da gir den de samme egenskapene som Hunza vannet. Denne metoden ble først utviklet i Japan i 1950 årene.

<http://csshealing.com/HistoryofAlkaline.pdf>

